Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

číslo: 34

21. srpna 2011

Cena: 7 Kč

3. ročník letního tábora rodičů s dětmi z brněnské diecéze

Letošní letní tábor rodičů s dětmi z brněnské diecéze vlastně začal už na jaře. Po předešlých dvou ročnících proběhlých ve Vápenné v blízkosti Jeseníku jsme totiž už na jaře dostali příležitost vyzkoušet si faru v Pěnčíně kousek od Prostějova. A zalíbilo se nám tam. A zalíbilo se tam i našim dětem, které se za „ta léta“ už podivuhodně sehrály. Neváhali jsme tedy a přijali nabídku sestry Ivany Krejčí a bratra faráře Miloše Košíčka zůstat tam celý jeden prázdninový týden. A otevřela se před námi spousta možností.

Předně jsme zůstali v blízkosti našeho domácího prostředí a mohli jsme tedy navštívit nedělní bohoslužby tak, jak je běžně navštěvujeme – totiž bohoslužby v Prostějově připravené pro děti. Následné zdržení se ve městě jako táborový výjimečný program pak dodalo sváteční ráz celému dni. Zjistili jsme ovšem, že pro děti to bylo natolik vyčerpávající, že následující den jsme raději zůstali na pohostinném farním dvoře. A střídání výletů s odpočinkem v domácím zázemí už zůstalo příznačné pro celý program pobytu. Stihli jsme se tak pod zkušeným vedením průvodců Ladi a Adama podívat „již jen“ do Náměšti na Hané a v nepříznivém počasí do kryté dětské herny v Olomouci.

Protože nám počasí celkem přálo, mohli jsme v odpočinkových dnech využít pohostinnosti pěnčínské fary i obecních statků. Na dvorku fary nám děti pomáhaly napustit nafukovací bazénky, ve kterých, často bez ohledu na oblečení, výtečně řádily. Starosta obce nám zase nabídl k užívání překrásné hřiště přímo před kostelem.

Nesmíme opomenout duchovní program. Co se dospělých týče, večerní diskuse poté, co se podařilo uspat děti, a po společné modlitbě s Taizé zpěvy se rozvíjely buď na připravená témata, nebo jen náhodně. Při odlišnosti názorů dané různými duchovními zkušenostmi, různými prostředími, ve kterých jsme vyrůstali, i různými křesťanskými denominacemi, muselo nutně dojít k živé diskusi a hledání opory argumentace v Písmu nebo katechismu.

Ani děti nezůstaly pozadu. Záměr, aby si zvykly na prostředí sboru při ranních a večerních modlitbičkách se podařil natolik, že v závěru týdne jsme museli modlitbičky ve sboru opustit. Děti si prostor natolik osvojily, že sbor Páně začaly považovat málem za hřiště.

Ale i v nepěkném počasí, které se v závěru týdne objevilo, jsme své aktivity neomezili. Šárka připravila hned několik tvořivých programů a her pro děti v interiéru. Děti si odvezly krásná trička s vyfoukanými obrázky a v klubu „Radost“ po nich zůstala památka – herbáře.

V našich vzpomínkách jistě zůstane závěrečné odpoledne v pěnčínské sportovní hale, kterou nám starosta obce zapůjčil. Ivana a Milča snadno dokázaly usměrnit děti, ve kterých velký prostor otevřel skrýše nevídané energie. Za dvě hodiny byly ale unaveny nejen děti, ale i my dospělí. Nezapomeneme však ani na krátké vycházky za humna k památníku Husa a Komenského a procházky okolo obecního rybníka se zvláštním jménem; zvláště děti budou určitě na procházky okolo Močilek se sestrou Bartošovou, manželkou bývalého faráře v Pěnčíně, a se psem Terezkou vzpomínat. Za vše prožité pak děkujeme našim drahým hostitelům, za vřelé přijetí panu starostovi i dalším občanům Pěnčína a za hezky strávené chvíle účastníci sobě navzájem. Uvědomujeme si, Ježíši Kriste, že jsi byl po celý náš pobyt vprostřed nás, i to, že díky za vše náleží především tobě.

Michal Hvězda

Klášterní útěcha v tvůrčím boji Františka Bílka a Julia Zeyera

V tomto roce si připomínáme významná jubilea dvou duchovních tvůrců: básníka Julia Zeyera (26. 4. 1841 – 29. 1. 1901) a sochaře Františka Bílka (6. 11. 1872 – 13. 10. 1941), kteří svým dílem a životem mnohé zaseli, méně někdy již sklízeli (zvláště Bílek) i v rodině naší Církve československé husitské. Následující řádky nechť nám připomenou, že našemu srdci blízká výročí jsou nám památnými světly na cestě ke Kristu, která se však neobejde bez mnohých zápasů a klesání pod břemeny života.

Rozhodujícím okamžikem pro Bílkovo objevení lnářského kláštera se stalo jeho osudové setkání s básníkem Juliem Zeyerem, který byl Bílkovi lidsky i duchovně velice blízko. K vůbec prvnímu setkání obou tvůrců došlo na popud malířky Zdenky Braunerové 5. srpna 1896, kdy Zeyer navštívil Bílkovu chýnovskou dílnu. Zeyer se o tomto setkání v dopise Bílkovi vyjádřil slovy: *„Dojal jste mě hluboce, ctím a miluji Vás. Děkoval bych Bohu, kdybyste během času přilnul ke mně, až mne poznáte blíže, kdyby Vás neodpudily pak špatné moje vlastnosti… Čistota Vašeho myšlení, tiché Vaše nadšení, mystérium Vašeho talentu, to vše působilo na mě nevýslovně krásně, řekl bych svatě...“* Oba tvůrci k sobě skutečně přilnuli a společné setkávání trvalo až do Zeyerova odchodu na věčnost 29. ledna 1901. Snad nejotevřeněji se jinak plachý básník o přátelství se sochařem vyznal v dopise z února 1899: *„Vy ani nevíte, čím byste se mohl mně státi v životě! Vy nevíte, v jakých krizích duševních se potácím, nemohu Vám o tom říci nic, jen toliko, že se mi zdá, že Bůh sám mě vedl k Vám a že snad mnohé ve mně zhojíte, co krvácí.“*

Krátce před prvním setkáním obou tvůrců došlo ve Vodňanech k seznámení Julia Zeyera s převorem augustiniánského kláštera ve Lnářích P. Aloisem Majerem (převorem lnářského kláštera byl od roku 1857 do října 1911), který jako vášnivý včelař měl ve Vodňanech přednášku o rojení včel. Básník se mu při té příležitosti vyznal z touhy vstoupit do kláštera: *„Nežádám žádných ohledů, chci být prostým fráterem, třeba i kuchtíkem nebo čímkoli, jen ať nikdo neví, že jsem spisovatel, že jsem Zeyer, a ať si mě nikdo nevšímá.“* Zeyer v občasných duševních krizích toužil po životní změně. Byl osamocen a hledal nový smysl svojí existence. V této souvislosti se již v roce 1872 zmiňuje o možnosti odejít do ústraní nějakého kláštera: *„Co si mám počít, nevím; cítím se velmi nešťasten a myslím často na to uchýlit se od tohoto světa docela a hledat útěchy ve zdech klášterních. Vyhlíží to arci trochu středověké a mnohý se mi vysměje, jiný mě má za blázna, ale nikdo mi přece nic lepšího poradit nemůže. Klášter je prý hrob, ale člověk k životu neschopný jest tolik co mrtvý a mrtví patří do hrobu.“* Občasný motiv života za klášterní zdí byl společný pro Zeyera i Bílka a básník se tak ještě v roce 1896 svěřil lnářskému převoru o touze Bílka navštívit augustiniánský klášter. Převor Majer slíbil jeho brzké pozvání. Vůbec první Bílkova návštěva ve Lnářích se však uskutečnila až v březnu 1899 – tedy tři roky po seznámení se Zeyerem.

Společné myšlenky Zeyera a Bílka na Lnáře načas přerušila nemoc básníka Otakara Mokrého. Zeyer, který v té době mohl odjet na Volhu a na Ural, pečoval o svého přítele, který byl vážně nemocen a nakonec ve Vodňanech zemřel. Bílek byl ve stejné době již kromě převora Majera v kontaktu

Dokončení na str. 3

Ještě Lidice a ti další

V posledních několika málo měsících jsme byli často informováni o natáčení velkofilmu "Lidice". Upřímně se přiznám, že jsem tuto zprávu přijala s určitými rozpaky. Ne všechno, co nám je ve filmové a televizní produkci předkládáno, lze přijmout s uspokojením. Víme přece, že v současnosti jsou peníze, kromě vzácných výjimek, téměř všude až na tom prvním místě. Co tedy s Lidicemi v této hektické době?

Moje rozpaky začaly roztávat, když jsem se dočetla, které osobnosti se na tvorbě filmu podílely. Nepromeškala jsem ani chvíli přímého televizního přenosu, kdy už jen malá hrstka pamětníků, či vlastně spíš pamětnic, se vyjadřovala k filmu, který sledovala a který byl přímo promítán na místě tragédie. Tito lidé, tenkrát ještě děti, se vrátili z převýchovy v Německu. Všechnu hrůzu, kterou prožili, mají natrvalo uchovánu v paměti a jistě by se nenechali urážet nějakou filmovou populistickou banalitou. Vydali filmu svědectví pravdivosti.

Mně však přesto něco v souvislosti s tímto filmem, nikoliv na filmu, který jsem ještě neviděla, něco vadí. Často jsem četla nebo slyšela z úst příslušných pracovníků našich médií, že lidičtí občané byli nevinní, že Lidice nenesly žádnou vinu na heydrichiádě, že nenávist německých nacistů se vybila na lidech bez viny.

Má tím snad být řečeno, že domácí odboj byl proviněním? A proti komu? Vůči českému nebo německému národu? Moje generace musela přijímat deformující poučky o naší historii za šestiletého terorismu německého fašismu a krátce na to snad ještě horší, protože z rozkazu českých vlivných politiků, za čtyřicetiletého terorismu komunistického režimu. Pro mladé lidi je 2. světová válka už dávnou minulostí. Ale na rozdíl od nás, dospělých, dovedou sdělení vnímat nejen objektivně, ale i v detailech, tedy každé slovo. A mají právo znát z našich svědectví nezkreslenou pravdu. V těch válečných letech přece vůbec nešlo o vinu nebo nevinu. Lidice nebyly jediným místem krvavé persekuce a vždy byly jejím důsledkem násilně zmařené životy. A všechny ty oběti si zaslouží naši paměť. Nepěstovat v sobě nenávist ale také nezapomínat. Věřím, že velkofilm "Ležáky", který se připravuje na červen r. 2012, bude plnit

Dokončení na str. 3

Srpnové zamyšlení

To ráno si budu celý život pamatovat. Kamarád ze sousedství přiběhl a vzbudil naši rodinu slovy: "Jsou tady Rusáci." No a potom smrt Jana Palacha, vítězství našich hokejistů na mistrovství světa a postupné martýrium normalizačních let. Též kolaborace mnohých s komunistickým režimem. Ale taky Charta 77 a tichý odpor slušných lidí. Jedním z nich byl i Bohumil Vít Tajovský, legendární římskokatolický kněz, opat Želivského kláštera, který mi vyprávěl o útrapách svého komunistického věznění v 50. letech minulého století.

Letos je to už dlouhých 43 roků, kdy Československu "přispěchal" na pomoc Varšavský pakt. S odstupem doby se člověk dívá na tehdejší události trochu jinak, než když na vlastní kůži zakoušel tu tehdejší bezmoc a hrůzu. Často se ale nestačím divit dnešním komentářům a vysvětlení, které mi v médiích poskytují redaktůrci, kteří v roce 1968 nebyli ještě ani na světě. Tito vykladači historie a dějin mi v mnohém připomínají některé dnešní církevní vykladače Písma. A to napříč pozemskými církvemi. Bádají a řeší Ježíšovy zázraky, včetně jeho života. Zabývají se dokonce i jeho pozemskou poutí. Byl to prý zámožný člověk. Nemám rád, když jsou duchovní autority a historické události podrobovány rádoby vědeckým rozborům. Nechci zde v této souvislosti, ani náhodou, srovnávat srpnovou likvidaci "pražského jara" s životem Ježíše Krista. Většina dnešní společnosti, jejíž myšlení je ovlivňováno především mediálním světem, si ale snadno dělá závěry na tomto základě. "Viděl jsem o tom v televizi dokument," je jejich častá argumentace. Mnozí jsou tak ochotni věřit sebevětším nesmyslům. Asi zapomněli, že i komunisté přece nechali odvysílat bezpočet dokumentů, dokazujících, že jejich cesta je ta jediná správná. Přiznám, že moje znalost Bible, jako laika, není na žádoucí úrovni, ale dokument jsem tam neobjevil žádný. Navíc je prostá jakékoliv ideologie, z hlediska dnešního chápaní a vnímání světa. Obrazy a podobenství. Nedávno zavítal do našeho husitského mirovického kostelíčka turista. Vyprávěl jsem mu, na jeho přání, historii našeho sboru. Ukázal jsem mu i velký obraz Ježíše nad oltářem a busty Mistra Jana Husa a dr. Karla Farského. "Já jsem katolík a v tomto sboru se snad nekonají bohoslužby," šokoval mne po chvíli mého monologu. Odpověděl jsem v tom duchu, že jsme přece oba křesťané." Bohoslužba s večeří Páně je zde každou neděli od dvou hodin. Jste kdykoliv vítán," pokračoval jsem. Hovořil cosi o délce tradice a dogmatech. Z mého pohledu trochu pokřivené zrcadlo. A tak je podle mne často vykládán i srpen 1968. Vadí mi to u těch, kteří tu dobu zažili na vlastní kůži. A také je mi líto dnešních mladých lidí, kteří o těchto tragických dnech nevědí skoro nic. Zato "znalci" historie mají žně. Mohou své "pravdy" hlásat bez obav, že jejich zkreslené informace někdo zpochybní. A tak je to i s vírou. Dnešní novodobí vykladači ji vysvětlují a píší o ní knihy. V porovnání s Biblí jsem se od nich ale dověděl pramálo. Víra je kromě jiného pro mne posvátné tajemství a jsem za ni vděčný. Televizi nemám, noviny nečtu. Sice často chodím s vnoučkem do přírody a sedávám v mirovickém kostelíčku, kde si povídám s Pánem Ježíšem. Ale co můžeme oba vědět. Mně je přes šedesát a jemu přes 2 000 let.

Mgr. Miroslav Felcman,
člen náboženské obce Mirovice

Z kazatelského plánu

10. neděle po svatém Duchu

Hospodine, nakloň ucho, odpověz mi. Spas, můj Bože, svého služebníka, který v tebe doufá. Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám.

Ž 86,1.2–3

První čtení z Písma: Izajáš 51,1–6
Tužby:
2. Abychom ve víře a vyznání věrně vytrvali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom Boží smilování trpělivě vyhlíželi, modleme se k Hospodinu.
Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Prosíme tě, milostivý Bože, shromáždi svou církev v jedno, aby ke slávě tvého jména dosvědčovala tvou moc mezi všemi národy. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.
Druhé čtení z Písma: Římanům 12,1–8
Evangelium: Matouš 16,13–20
Verše k obětování: Žalm 40,2.4
Verše k požehnání: Žalm 104,13.15
Modlitba k požehnání:
Hospodine, děkujeme ti za nebeské dary chleba a kalicha. Prosíme, aby nás neovládaly lidské žádosti, nýbrž aby jim vždy bránila milost nám daná v této svátosti. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.
Vhodné písně: 112, 114, 155, 161, 162, 165, 167, 174, 176, 177, 181, 199

Z novozákonních výkladů – Zjevení Janovo 17

Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla

Co do počtu bylo filadelfských křesťanů patrně málo. Ale oni byli svému Mistru věrní i při své slabosti. Bylo toho málo, čím se mohli chlubit, ale oni zachovávali jeho slovo a nezapřeli jeho jméno a Pán oceňoval jejich věrnost.

Společenství věřících, kteří se snaží držet se Písma a zůstávat v oddanosti svému Bohu, mohou být malá a nevýznamná. Jejich snahy mohou být neokázalé a klopýtavé, ale když jsou jejich motivy upřímné, Kristus čte v jejich srdci a váží si jejich loajality. Jako v případě Smyrny, také filadelfští byli v opozici vůči židovským vůdcům. Ti se velmi snažili zprofanovat učení evangelia a zničit ty, kdo je propagovali. Chvástali se svými národními privilegii a nárokovali si pozici jediného lidu Božího. O těch se v listu píše jako o lhářích, jejichž chování prozrazuje nikoli jejich spojení se synagogu Izraele, ale se synagogou satanovou. Takovým bude dáno poznat, že Kristus svůj lid miluje a filadelfská církev bude jásat nad svými nepřáteli.

V dopise do Smyrny bylo té církvi slíbeno, že proti ní židovští nepřátelé nebudou pořád bojovat. Ale list do Filadelfie jde dál a slibuje definitivní triumf nad těmito nepřáteli. Falešný Žid složí hold křesťanskému věřícímu – padne mu k nohám – a uvědomí si, že božská láska teď spočinula nikoli na Izraeli, ale na církvi.

Filadelfia byla městem zemětřesení a toto přírodní nebezpečí bylo častou příčinou soužení a strastí. Ježíš prohlašuje, že přichází ještě větší trápení, ale církev ho bude ušetřena. Neslibuje, že křesťané žádné zkoušky nezakusí, ale naznačuje, že od této je uchrání. Zachová je v hodině zkoušky.

Frederick A. Tatford,
Prophecy´s Last Word,
An Exposition of the Revelation,
nakl. Pickering and Inglis ltd.
London 1. vyd. 1947, paperback
1969, repr. 1970 a 1971
Zkrácený překlad: Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

Za koho dnes lidé Ježíše považují? Mt 16,13-20

Nevím, zda současní lidé jsou vůbec schopni připustit a uvědomit si Boží všemohoucnost a skutečnost, že Bůh není někde v dálavách vesmíru, že jeho zákonitosti a ustanovení platí a že živě zasahuje do našeho současného dění. Vedle jeho všemohoucnosti nám ústy proroka sděluje: „Má spravedlnost je blízko, má spása vzejde, všechny lidi bude soudit má paže, má spása bude tu věčně, má spravedlnost neztroskotá." Z listu apoštola Pavla k nám zazněla slova, že se nemáme přizpůsobovat tomuto věku, nýbrž proměňovat se obnovou své mysli, abychom mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. „Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh." Je velkou chybou, že toto dnes lidé nedodržují, že to neplatí ani ve společnosti, ani ve společenství církví a mnoho je těch, kteří usilují tu Boží spravedlnost vzít do svých rukou a to své lidské, nedokonalé a namyšlené prosazují, neboť to považují za dobré a dokonalé. Kdykoliv Ježíš oslovoval zástupy lidí, kteří za ním přicházeli, kdykoliv osvětloval svým učedníkům evangelium, byl si vědom, že hovoří k prostým, obyčejným lidem. A vždycky chtěl, aby mu lidé, kteří mu naslouchali, rozuměli. Proto hovořil v podobenstvích, proto se snažil vždy všechno jasně a srozumitelně formulovat. A přece, během celého svého působení Ježíš neustále zápasil s lidskou nechápavostí. Sám často říká, aby lidé poslouchali více srdcem než ušima, vnímali to, co říká, a hlavně, aby to všechno proměňovali v život, ve skutky. Aby evangeliem žili, aby pro lidi bylo tou základní životní normou a aby tím, že podle tohoto evangelia budou žít, oblékli na sebe onoho nového člověka. Ať už Ježíš mluví o chlebu, nebo o svém nebeském Otci, nebo o čemkoliv jiném, vždycky se snaží pozdvihnout své posluchače na svoji rovinu myšlení. Chce, aby se od pozemského chápání chleba odpoutali a začali přemýšlet o chlebu věčného života, aby od pramenité vody vystoupili ke zřídlu vody živé. Obecně řečeno chce, abychom od pozemského smýšlení se povznesli k chápání světa a našeho pobytu v něm v té rovině duchovní. Učedníci s Ježíšem trávili mnoho společných hodin a měli tak možnost být s ním prakticky v neustálém kontaktu, poslouchat jeho učení a při tom na vlastní oči vidět, jak on sám své učení převádí v životních situacích do praktických činů. Kdo lépe tedy mohl Ježíše znát, než právě oni? A najednou je sám Ježíš zaskočí svou otázkou: „Za koho mě vůbec lidé pokládají?" Všimněte si, že v Matoušově evangeliu zní ta otázka jinak: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Ježíš nepoužil, jistě zcela záměrně, osobní zájmeno „mě", ale hovoří o sobě jako o Synu člověka. Je to z jeho vrozené skromnosti a z důvodu, že se s námi ztotožňuje. Chce, aby bylo zdůrazněno právě jeho lidství a v protikladu aby pak vyznělo ono Petrovo vyznání: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého!" Na to mu Ježíš odpověděl, že na to nemohl přijít sám, ale že mu to zjevil jeho Otec v nebesích. Ale z odpovědí učedníků vidíme, že v tom již tehdy lidé měli dokonalý zmatek, protože nedovedli formulovat správnou odpověď a spíš se klonili k názoru, že Ježíš je jeden z proroků, dokonce z těch, kteří zde již byli a které znali ze Starého zákona. Měl tedy být Ježíš nový, snad převtělený Eliáš či Jeremiáš? Ta popisovaná událost u Cesareje Filipovy se odehrála dříve, než Ježíš začal předpovídat své utrpení. A jeho učedníci neměli ani tušení, jak se budou dějiny vyvíjet dál: slavný vjezd do Jeruzaléma, Jidášova zrada, Petrovo zapření, falešné obvinění, ukřižování a potupná smrt, tolik projevů lidské zloby a nelásky! Copak toto vše se může vztahovat na toho, kdo je Mesiášem a Synem Boha živého? Člověku se to ani věřit nechce, že skutečně takový byl Boží záměr. Ale tady přece dějiny nekončí, protože Bůh jim dává ze své všemohoucnosti jiný směr. Proto když dvě Marie objevují prázdný hrob, v uších jim zní jediná věta: „Hledáte Ježíše, toho Nazaretského? Není tu, byl vzkříšen!" Nad lidmi a zlým lidským jednáním vždycky vítězí Boží všemohoucnost, milosrdenství a láska. Až tím tedy učedníci získali ten nejpádnější důkaz, že Ježíš byl a zůstává Syn Boha živého. Když ale budeme dál číst Matoušovo evangelium, zjistíme, že ani Petr Ježíše nepochopil a když jim začal vysvětlovat co ho čeká, začal ho kárat, že se přece toto nemůže stát. A Ježíš, který před tím hovořil o Petrovi jako o skále, na které zbuduje svou církev, v zápětí nazývá Petra satanem: „Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!" Co je Boží a co lidské? Žijeme ve složitém a moderním světě. Dovedete si vůbec představit, jak by asi dopadla anketa, kdyby nějaká agentura zmapovala odpovědi dotázaných - Za koho dnes lidé Ježíše pokládají? Nepochybuji, že by nás takové vyjádření šokovalo, protože pro velkou většinu respondentů by byla jeho osoba neznámá. A při dotázání věřících, třeba i naší církve, bychom asi také byli překvapeni nad mnohoznačností a nejasností většiny odpovědí. Možná, že by pro naše vnitřní přesvědčení a pro posílení naší víry bylo prospěšné, kdybychom si každý sám, podle svého, dovedli na Ježíšovu otázku odpovědět. Apoštol Pavel, když psal list Římanům, byl ve svém vědění a poznání dál než Petr tehdy u Cesareje Filipovy. A proto jeho slova jsou tolik aktuální i dnes a dávají nám zcela konkrétní radu, které bychom se měli ve svých životech držet: „Nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás... Láska ať je bez přetvářky, ošklivte si zlo, lněte k dobrému a milujte se navzájem bratrskou láskou." To je přece to nejkvalitnější naplnění smyslu našich životů.

Lubomír Braný

Všemohoucí, spravedlivý a milosrdný Bože,
v pokoře stojíme před tebou,
abychom ti děkovali
za náš život, za jeho každý
nový den i za to,
že zůstáváš s námi a
neopouštíš nás.
Prosíme o sílu i odhodlání
neustále poznávat,
co je dobré a tobě milé
a co špatné a zlé.
Pane Ježíši,
tobě děkujeme za to,
že jsi naším Světlem
na našich cestách,
tvé slovo že je pro nás
nejvzácnějším duchovním
pokrmem a tvá láska
že je nám neustále vzorem
v přístupu k našim bližním.
Amen.

Klášterní útěcha v tvůrčím boji...

Dokončení ze str. 1

s Josefem Paterou, který přišel do lnářského augustiniánského kláštera v ro-ce 1892 a u všech byl znám jako fráter Josífek. Josef Patera byl vášnivý amatérský malíř a Bílek se stal jedním z jeho neformálních učitelů. V jednom z desítek dopisů, které si v průběhu let Bílek s Paterou vyměnili, se sochař zmiňuje o svém záměru vyřezat pro klášter hlavu Krista. Těsně před první lnářskou návštěvou oznamuje svůj záměr i Zeyerovi: *„Budu muset do Lnář ... ohlásil jsem se už. A pak tam vezu jim (z Boží vůle) co dar a co oběť jednu hlavu Krista vyřezávanou. Musím to tam umístit. Oni mi zase darem slíbili pár rojů včel ... Rád, moc rád bych Vás měl se sebou.“*

Návštěva kláštera proběhla v březnu 1899 a Bílek o ní svému příteli Zeyerovi referoval slovy: *„To přijetí, to hoštění láskyplné a vše, vše, zvláště pak ty dobré duše tam shromážděné, to vše mi tak milým se stalo, že jsem to po svém příjezdu postrádal. Přilnuli ke mně, měli mne tak rádi, tolik jsme si toho v té velké útulné jídelně povídali, že nebylo divu, že se mi tam tak líbilo. Tak milí jsou všeci; zvláště ale též, duše všech i celého kláštera, p. Páter převor. Práce moje přijata s tím největším zájmem a i láskou. Je to prvá věc ode mne, která do chrámu se přijímá trochu lidštěji.“* Zde je potřeba připomenout, že lnářský klášter se patrně stal vůbec prvním sakrálním prostorem, v němž bylo natrvalo umístěno Bílkovo dílo. Raritní je odměna, o které se Bílek zmiňuje – pár rojů včel. Jak víme z pozdější korespondence s Josefem Paterou, Bílek od převora Majera skutečně jako odměnu obdržel osm včelstev, které mu byla zaslána do Chýnova po železnici.

Bílek byl z lnářského přijetí skutečně nadšen. Bezprostředně po návratu do Chýnova se o svých pocitech rozepsal převoru Majerovi: *„Jsem tam u Vás v klášteře ještě, neboť duší probíhám chodby a cely dosud, jako bych tam ještě byl. Mám na co vzpomínat, mám tisícerých příčin se vracet v útulný klášter a k Vám, můj milý pane, je mi po Vás a po Vás všech smutno. Jsem lakomcem v pravé lásce, co se tužby po ní týče. Za jediný pohled dobrý dovedu největší oběti přinést. Proto smutním po klášteru, a proto bych pro něj a všechny v něm udělal snad všechno. Těžko je mi říci, co všechno je mi tam vzácnou vzpomínkou mysli. Těžko je mi vyjádřit, jak oddaným jsem Vám, veledůstojný pane, a vzácným duším Vašich pánů bratrů řeholníků, a jak Vám neskonale za vše děkuji. Ví dobrý Bůh, jak mé nitro se těší jednou Vám to odsloužit.“*

Rok první Bílkovy návštěvy ve Lnářích byl pro tvůrce i rokem návratu ke Krucifixu, na kterém od léta intenzivně pracoval. V listopadu 1899 byl velký Krucifix dokončen – zásadní podíl na podobě tohoto díla připadá opět Zeyerovi – a Bílek tak uzavřel jedno období svého života. Koncem roku na Bílka dopadla hluboká životní krize. Již jsem krátce nastínil občasné Zeyerovy touhy po mystickém klidu kláštera, které právě v této době začaly propukat i u Bílka, který přemýšlel o svém dalším osudu a svěřil se básníkovi: *„Chodil jsem ke sv. stolu, poutě konal, v slzách většinou se modlil, a nebylo pro mne naděje ni úlevy jakoby více. Až když vysílen, nebylo ve mně síly nésti těžký svůj kříž, když jsem nebyl vyslyšen, aby mne Bůh nechal raději umřít, aby stopy mé (díky Pánu) přec jistě dosti čisté, někdy mnou pokáleny nebyly, tu dvě cesty mi ukázal, dvě východiska: Jedna je: abych se oženil; a bude-li možno, pokračoval v práci za cestou pravého žití v sobě i jiných. Mám ale za jisté, že bych zešílel. Proto druhou cestu jsem volil, trpnější, větší, lepší pro práci i malou mou: opustit všechno ... jít do kláštera.“* Zeyer zažíval u svého přítele podobné nálady a touhy, které znal sám. Ovšem jeho zralý věk – byl o více jak třicet let starší nežli Bílek – a existencionální zkušenosti vedly Bílka k rozvážení tohoto kroku.

Ve stejné době se Bílek ze své touhy po klášterním klidu vyznal i lnářskému Josefu Paterovi: *„Dvě cesty Bůh přede mne dal: Buď oženit se, anebo opustit vše a jít za Ním. Volil jsem druhou cestu: Opustit vše – chaloupku, včeličky, opustit všechnu veřejnost, všechno uznání, všechnu slávu, všech nejcennějších kruh lidí, jež mne přítelem, bratrem ba i ‚něčím vyšším‘ nazývají, opustit vše i bratry, tatíčka a maminku a jít se zdokonalit k Vám do kláštera – Neví nikdo nic, jen že trpím někdy, u mne postřehnou. Poslyš mne a rozmysli vše dobře: Je prvou věcí mi – zdokonalit se, jít za Pánem – to je sobecká snaha, která je však nutnou, prvou věcí. Chtěl bych ale být (a mohu velmi být) platný celému klášteru, ba všem klášterům, ach ještě více, jen když Bůh bude se mnou.“* Variantu svatby Bílek ve stejném dopise rezolutně odmítá: *„Nemohu se ženit. To není pro mne. Byl jsem v nejvzácnějších společnostech a nikde nenalezl jsem, kde bych mohl spokojeně, jak doma prodlet. Nikde ne-jsem doma ani v rodině své ne. Půjdu domov hledat si tedy: Zaklepu na Váš klášter – otevřete-li mi, spočinu u Vás do vůle Boží, jíž se podrobuji. Není-li to možno mne přijmout, musím klepat, ach, jinde. Dohotovuji svého Krista. Až bude hotov nebo v blízké potom době, dovolím si dopsat milému panu P. převorovi. Od Tebe pak budu čekat toužebně, co Ty tomu říkáš a co Ty jako přítel mi radit můžeš, znaje řád i klášter. Jen v Bohu je domov můj. Přijdu za Pánem: nést kříž každého dne.“* Bílek se po vnitřním boji nakonec rozhodl pro život mimo brány kláštera a napsal o tom na konci roku 1899 Zeyerovi: *„Rodičové nevděk i prokletí snesli by mi na hlavu, a tak bych měl do kláštera jít? Raději budu trpět já. Jen když oni budou šťastni.“*

V tu dobu Bílek ještě netušil, že za pouhé dva roky si v kostele sv. Štěpána slíbí s Bertou Nečasovou celoživotní lásku, věrnost a oddanost. Ve stejné době přichází i u Julia Zeyera období tvůrčího nadechnutí a myšlenky na klášterní spočinutí se i u něho postupně vytrácejí. Těžká životní období překlenul díky uchýlení se do klidu jihočeských Vodňan, v závěru období opuštěnosti a smutku mu dopomohlo i setkání s čtyřiadvacetiletým Bílkem.

Co se týče Bílkova seznámení s paní Bertou, došlo k němu při Bílkově přednášce o Otokaru Březinovi, na které byla přítomna i spisovatelka Růžena Svobodová. Ta po skončení Bílkova výkladu pozvala sochaře i jeho budoucí paní ke společnému posezení. Po letech vzpomínala paní Berta na setkání s budoucím manželem tak, že: *„S Bílkem nemohla promluvit ani slovo. Až při samém rozloučení se oba domluvili, že by se mohli sejít na Vyšehradském hřbitově u hrobu nedávno zemřelého Julia Zeyera…. A tehdy nad čerstvým hrobem Zeyerovým se stalo, že Berta Nečasová, které tehdy bylo devatenáct let, dala své zásnubní slovo o deset let staršímu sochaři Františku Bílkovi.“*

Co pro Františka Bílka i jeho tvorbu znamenalo setkání s Bertou Nečasovou nejvýstižněji vyjádřil básník Otokar Březina: *„Děkuji, že jste svého muže zachránila pro tento svět, že jinak by nám byl ve svém vidění světa uletěl a my bychom mu už nerozuměli.“* Láska s Bertou Nečasovou prosakuje v té době i do Bílkovy korespondence. Lnářskému Josefu Paterovi se vyznal: *„Nemyslel jsem a ani nedoufal již, že by tu na zemi mohlo být tak krásně – jenom Jemu – jenom Jemu čest i dík a sláva – Amen.“*

Nepravidelné kontakty Bílek s lnářským klášterem udržoval téměř až do své smrti. Poslední známý dopis Josefu Paterovi poslal Bílek 19. dubna 1940. Dotýká se v něm svého přátelství se zesnulým převorem Majerem a připomíná, že klášter by měl mít jeho podobiznu z dílny Bílkovy, která by mohla být uhrazena – stejně jako před lety – včelami.

Veskrze duchovní umělec František Bílek opustil tento svět 16. října 1941. Od doby, kdy psal již zmiňovaný poslední dopis Paterovi do Lnář, tak uplynul pouhý rok a půl. Mezi projevy nad Bílkovým hrobem zazněla z úst profesora Miloslava Hýska i tato slova: *„Průvodkyní a inspirátorkou života mu byla bolest, rodinná láska, obdiv k ženě, kult lásky mateřské, požehnání snu, touhy a víry, úcta k obětování, pokora lidských srdcí, sen o nejvyšším životě, jak jej v čin proměnil ukřižovaný Kristus.“* Není náhoda, že profesor Hýsek hovořil o inspiraci života, nikoli uměleckého díla. Bílek totiž po celý svůj život zdůrazňoval, že umělec musí být předně člověkem naplňujícím své lidství. Ve své rozhlasové přednášce nazvané Moje radost nad Otokarem Březinou rozvádí Bílek toto své celoživotní vyznání právě na příkladu Březiny: *„Vidíme-li skvělé dílo a jeho tvůrce, náš zrak zvědavě klouže po rukách pracujících až k jeho tváři. I tážeme se: Zda se tu věrně kryje dílo a tvůrce? Jestli se nekryje, pak jest vše lží zavrženíhodnou. A ještě se tažme: Zda doma jeho vinou někdo nepláče? Jinak ona vina prozařuje i jeho uměním.“*

Martin Jindra

Lidice - pomník dětských obětí, Marie Uchytilová

Ještě Lidice...

Dokončení ze str. 1

stejné poslání. A vy, kteří jste přežili všechnu krutost druhé světové války a žijete svůj život jako nezasloužený dar, vzpomeňte se mnou:

Ležáky: *okr. Chrudim, zničeny 24. 6. 1942 pro ukrývání tajné vysílačky "Libuše". Dospělí, včetně žen, zastřeleni, děti odvlečeny do Německa.*

Javořičko: *okr. Olomouc, 5. 5. 1945 byla obec vypálena nacisty a 38 mužů a chlapců zastřeleno.*

Třešť: *okr. Jihlava 7. 5. 1945 a* ***Velké Meziříčí*** *- okr. Žďár n/ S., sice nebyly vypáleny, ale za odbojovou činnost byli její účastníci, i jen podezřelí, popraveni.*

Bernartice: *okr. Písek, jejichž obyvatelé se stali obětmi nacismu dvakrát. V r. 1942 bylo popraveno 22 obyvatel a v květnu 1945 byli další občané postříleni sice už ustupující, ale ještě ozbrojenou německou armádou. Počet těchto obětí se mi nepodařilo zjistit.*

Leskovice: *okr. Pelhřimov, zničeny v květnu 1945. Zastřeleno 25 občanů pro zatajování partyzánského odboje. Persekuce nabyl ušetřen ani 10 km vzdálený*

Lejčkov*, okr. Tábor.*

Mnich*: okr. Pelhřimov, u této obce našli společný hrob čeští, jugoslávští a sovětští partyzáni, kteří byli v květnu 1945 nečekaně přepadeni silným oddílem SS.*

Ploština: *okr. Zlín, 19. 4. 1945 osada nacisty vypálena pro spoluúčast na partyzánském odboji. Kdo o ní dnes něco ví? Snad jen ti, kteří sdíleli nebo sdílejí své domovy v jejím blízkém okolí. Kdysi tu stávalo několik málo prostých stavení. Dnes tu vidíme jen kamenné základy zdí a komíny. Připadaly mi jako vztyčené prsty, zapřísahající nás, kteří jsme přežili, abychom se alibisticky nezříkali odpovědnosti za životy, které byly pro nás vykoupeny smrtí našich spoluobčanů. Snad stojí za zmínku, že tragédie právě této osady byla znázorněna ve filmu "Smrt si říká Engelchen" s Milanem Kňažkem v titulní roli.*

Stát čelem ke zdi a čekat na ránu je situace, kterou my, živí, nedokážeme procítit ani v těch nejtemnějších představách. Přesto si myslím, že to bylo uprostřed všech těch lidských hrůz určité milosrdenství. Obyvatelé Ploštiny toto "štěstí" neměli. Byli vehnáni do kaple a upáleni.

Můj pohled do historie mi vnucuje otázku. Druhá světová válka si vyžádala šedesát milionů obětí. Miliony i lidí mladých, kteří mohli být svými schopnostmi přínosem celému lidstvu. A já se ptám: byl jejich oběťmi svět vykoupen k větší lidskosti, spravedlnosti, soucítění a smíření? Odpověz si každý sám, i když víš, že to nebude jenom slovo radostné a nadějné. Svět jakoby se zmenšil a jsme všichni společně nablízku. Někdy nebezpečně. Obavy a nejistoty mají zelenou. A co na to církev? Nedlužíme ještě někomu odpověď na jeho otázku? Pamatujeme vůbec ještě na to, že Bůh dosud neodvolal ani jediné své slovo a že nad námi nikdy nepřestane znít jeho varovné: "Kde je Ábel, bratr tvůj?" Ale i nadějné: "Budete-li mým lidem, já budu vaším Bohem." Bůh nemá zalíbení v tragediích, do kterých se lidstvo řítí z vlastní vůle, z vlastního přehodnocování hodnot a vlastního rozhodování. Bůh je Bohem života a naděje. Proto i v jeho zaslíbení je nám dáno všechno dobré pro naši přítomnost i budoucnost generací příštích. V církvi pak především na sobě pracujme v bázni a jistotě víry, že Bůh nemůže být oklamán a co člověk zasévá, to bude i sklízet. A naše modlitby za věrnost Bohu pro jejich pravdivost on sám nejen slyší, ale i vyslyší.

Petra Vítková

Zprávy

Vyhledávací řízení

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlašuje vyhledávací řízení na místo přednosty II. odboru ÚÚR. (personální odbor).
Předpoklady:
* znalost řádů církve
* znalost obecně právních předpisů
* člen církve
Přihlášky s životopisem a výpisem z trestního rejstříku (ne starším 3 měsíců) zasílejte na adresu:
Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26, Praha 6, nebo mailem na: ustredni.rada@ccsh.cz
nejpozději do 30. září 2011.

(úr)

Kněžské svěcení

Slavnostní bohoslužby prožili v neděli 14. srpna sestry a bratří v náboženské obci v Machově. Svátost svěcení kněžstva zde přijala sestra Hedvika Zimmermannová. Svátost vysluhoval královéhradecký biskup Štěpán Klásek a úlohu spolusvětitelů přijali: sestra Libuše Šrůtková a duchovní Miloslava Pellyová, Jaroslava a Václav Böhmovi a Olga Líbalová.
Sestra Hedvika Zimmermannová vykonává od roku 1993 duchovenskou službu v náboženské obci v Hrádku nad Nisou a od roku 2006 zastává funkci ředitelky Diakonie a misie Církve čs. husitské.
V náboženské obci v Machově byla na své první praxi a duchovní, sloužící tam i v okolních obcích, jí byli vzorem a oporou při její službě v církvi. Proto si vybrala pro tento důležitý životní krok právě společenství náboženské obce v Machově.

(red)

Křesťanská psychiatrie

Misijní odbor Kostnické jednoty zve zájemce o pastorační službu na již desátý seminář křesťanské psychiatrie a pastorace. Letošní námět je Od stresu ku pokoji - slouží psychoterapeutky Heidy Schenker a Anita Zurrer. Semináře se mohou zúčastnit i ti, kteří sami potřebují pomoc. Obě terapeutky během semináře rády poskytnou rozhovory. Seminář se koná od 31. srpna do 3. září v Litoměřicích, kde nám poskytuje skvělé zázemí křesťanské středisko Bethel a sbor BJB.
Přihlášky na e-mail: bethel@email.cz
Informace:
Ludmila Hallerová
hallerova@volny.cz,
tel.: 242 428 814;
mobil: 774 572 671

Setkání mládeže

3. celocírkevní setkání mládeže
Bratři a sestry duchovní, prosíme, podpořte své „mládežníky“ i vlastní děti k účasti na této akci. Bude to zajímavá příležitost, v krásném městě, zajímavý program, „hafo“ mladých lidí, nízká cena. Kdo se dřív přihlásí, bude mít „lepší“ ubytování! Tedy přímo ve středisku vzdělávání naší církve v Brně na Lipové. Není také zanedbatelné, že nás finančně podpořila brněnská diecéze. Děkujeme! Základní údaje:
Místo setkání: Brno – Lipová 26.
Datum setkání: 30. září – 2. října (pátek – neděle).
Cena: 250 Kč/osoba.
Ubytování: na Lipové a v nedaleké tělocvičně.
Věk: od 15 let.
Přihlášky: do 25. září na adrese: Kristýna Mlýnková, naukový odbor - referentka duchovní péče,
ÚÚR CČSH, Wuchterlova 5,
166 26 Praha 6 – Dejvice.
Více informací a přihlášky ke stažení najdete na: www.ccsh.cz.
Přípravy jsou v plném proudu, tak se nezapomeňte přihlásit! Za přípravnou skupinu:

Krista, Kuba, Marča a Máňa

Správné rozhodnutí

Ekumenická rada církví v České republice ve spolupráci s Místními akčními skupinami vyhlašuje u příležitosti ekumenické slavnosti Modlitba za domov 2011 výtvarnou soutěžní přehlídku pro děti a mládež na téma „Správné rozhodnutí“. Téma, které je podtitulem letošní Modlitby s názvem „Svoboda je volba“, je možné vyjádřit v podobě ilustrace situace či příběhu, lze ho též pojmout jako volnou či symbolickou kompozici pocitově zobrazující protiklady a charakteristiky. Výtvarné práce na papíře či jiném plošném materiálu velikosti A3 je třeba odevzdat do 30. září na adresu Ekumenické rady církví - Donská 5, Praha 10, 101 00. Soutěží se v několika kategoriích, vyhlášení výsledků proběhne v rámci ekumenické slavnosti 28. října v bloku televizního přenosu; ceny za první, druhé a třetí místo v každé kategorii budou představovat zážitkovou odměnu pro autora a jeho blízké. Další informace najdete na webových stránkách www.ekumenickarada.cz či www.modlitbazadomov.cz

(red)

Konference na ETF UK

V pátek 14. října, zhruba půl roku po zemětřesení v Japonsku, se ve velké posluchárně Evangelické teologické fakulty UK v Praze, Černá 9 od 10 do 15 h uskuteční mezioborovoá konference "Bát se nebudeme: otřásání a trvání v kultuře japonské a české".
Cílem konference bude prozkoumat, jaké způsoby zvládání životních a společenských otřesů nabízí kultura japonská a kultura česká, učit se ze setkání kultur a posílit připravenost na neštěstí, vzdát poctu japonskému národu - lidem, kteří v důsledku březnového japonského zemětřesení zahynuli, i těm, kteří nesou a pomáhají zvládat jeho důsledky.
Jako motto si orgánizátoři zvolili citát z Žalmu 46: "Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země. A základy hor se pohnuly v srdci moří."
Konferenci pořádá Evangelická teologická fakulta Univerzity Karlovy v Praze ve spolupráci s Cyrilo-metodějskou teologickou fakultou Univerzity Palackého v Olomouci, Psychosociálním intervenčním týmem České republiky a Spolkem krizovců a humanitářů. Japonsko zasáhlo zemětřesení o síle 8,9 stupně 11. března 2011 a následná vlna tsunami si vyžádala mnoho tisíc obětí.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

*** 22. 8. – 20 hodin**
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi
Camerata Pragensis orchestra,
A. Bárta - varhany
*** 23. 8. – 17 hodin**
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová – mezzosoprán,
J. Kalfus - varhany
*** 24. 8. – 17 hodin**
Händel, Pachelbel, Bach
J. Prokop – varhany,
M. Laštovka - trubka
*** 25. 8. – 17 hodin**
Vranický, Mozart
České smyčcové trio
*** 26. 8. – 17 hodin**
Bach, Mozart, Telemann
V. Vlna – hoboj,
F. Šťastný - cembalo, varhany
*** 26. 8. – 20 hodin**
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán
*** 27. 8. – 17 hodin**
Bach, Franck, Bizet
I. Slavíková - mezzosoprán,
B. Rabas - varhany
*** 27. 8. – 20 hodin**
Mozart, Dvořák, Vivaldi, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán
*** 28. 8. – 17 hodin**
Bach, Händel, Debussy
DUO PER LA GIOIA,
Z. Šolcová - harfa,
M. Mesany - flétna
*** 28. 8. – 20 hodin**
Bach, Orff, Bizet, Liszt
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

Z ekumeny

Faru a kapli v Trmicích na Ústecku koupil kněz Stanislav Zápotocký

Kvůli nevydařenému podnikání a příliš velkým dluhům musí římskokatolická farnost v Trmicích na Ústecku rozprodat veškerý svůj majetek. Jde hlavně o kostel Narození Panny Marie, cenné předměty z jeho interiéru nebo faru s kaplí stojící pár desítek metrů od kostela.
Věřící, kterých se sjíždí do Trmic každou neděli zhruba pět desítek, se ale už nemusí bát, že přijdou o místo pravidelných bohoslužeb. Faru s kaplí totiž koupil římskokatolický kněz z okolí Sedlčan Stanislav Zápotocký. Ten přenechá objekt k užívání trmickému faráři Jiřímu Voleskému a jeho farníkům.

Jan Beneš, www.nabozenstvi.com

Synodní rada Českobratrské církve evangelické uvolnila peníze na pomoc obětem hladomoru v Africe

Synodní rada Českobratrské církve evangelické rozhodla na svém mimořádném zasedání dne 25. července 2011 uvolnit z fondu sociální a charitativní pomoci částku 150 000 Kč na pomoc obětem katastrofálního sucha a hladomoru ve východní Africe.
„Jako již vícekrát, chceme při poskytnutí prostředků znovu využít naší osvědčené spolupráce s pomocným dílem švýcarských církví. HEKS již odeslal okamžitou pomoc ve výši 300 000,- CHF prostřednictvím své lokální partnerské organizace OSHO - Oromo Self-Help Organization. Ta rozdělí během tří měsíců v regionu Borana potraviny pro 8 000 lidí, postižených suchem a hladomorem.
Lidé dostávají kukuřici, olej, luštěniny, děti navíc hotovou kukuřičnou a sójovou směs obohacenou minerály a vitamíny. Kromě potravin v rámci tohoto projektu budou rozděleny také pracovní nástroje, aby mohly být opraveny venkovské příjezdové cesty,“ upřesňuje formu pomoci náměstek synodní kurátorky Českobratrské církve evangelické Pavel Stolař.
HEKS je v regionu Borana aktivní již od roku 2006 a finančně ho významně podpořil také v době posledního velkého sucha v roce 2008. Díky této pomoci se tam tehdy podařilo vybudovat vodní nádrže, které dodnes fungují. Tato voda stačí pro denní potřebu lidí, nikoliv však dobytka. Později se plánuje z této pomoci poskytnout i osivo, což však zatím nemá smysl, dokud chybí možnost zavlažování.
„Synodní rada se nyní obrací na sbory Českobratrské církve evangelické s výzvou, aby trpící obyvatele východní Afriky podpořily. Pokud se k této iniciativě chcete připojit, můžete zasílat své dary a výsledky sbírek na číslo účtu: 478496703/0300, variabilní symbol 911702. Děkujeme, že vás neštěstí a utrpení postiženého obyvatelstva na opačném konci Země nenechává lhostejnými a že se aktivně připojujete k řadě těch, kteří pomáhají,“ doplňuje Stolař.

www.e-cirkev.cz

Íránka měla oslepit muže, který ji připravil o oči. V poslední chvíli mu odpustila

Dvaatřicetiletá Íránka Amené Bahrámíová na poslední chvíli odpustila svému nápadníkovi, který ji po odmítnutí popálil v obličeji kyselinou a oslepil. Vykonání trestu bylo už jednou v květnu odloženo. Tehdy ho v rámci práva šaría „oko za oko“ měla provést samotná Bahrámíová. Exekuci již měl na starosti lékař, který se chystal útočníkovi v umělém spánku nakapat pod víčka žíravinu.
Teheránský prokurátor íránské agentuře Isna potvrdil, že žena se svého práva vzdala jen pár okamžiků před vykonáním rozsudku v teheránské nemocnici, která spadá pod justici.
"Udělala jsem to i pro klid své rodiny a taky pro svou zemi, protože se zdá, že ostatní země sledují, co uděláme," řekla Bahrámíová s tím, že o rozsudek bojovala sedm let, ale nakonec se rozhodla pro milost, neboť podle jejích slov verš Koránu o zásadě "oko za oko, zub za zub" říká, že je třeba odpouštět.
V případu, který si před třemi lety vysloužil velkou publicitu, soud v Teheránu nařídil provést na Movahedím takzvanou „odplatu“. Muž se k činu přiznal a poškozenou Bahrámíovou zvolil za vykonavatele trestu. Zároveň mu bylo uloženo, aby vyplatil oběti odškodné. Bahrámíová však „krvavé peníze“ odmítla.
Trest měl být vykonán už v polovině května, ale pozastavil ho soud, aby dal poškozené čas na rozmyšlenou. Sama Bahrámíová několikrát uvedla, že to pro ni není jednoduché a žádosti, aby si oslepení muže rozmyslela, dostávala z mnoha stran. „Jeho matka telefonovala mým rodičům. Žádala o milost. Řekla, že Madžíd pro mě bude pracovat, pokud si bude moci nechat zrak.
Oba prohráváme, protože jsme oba velmi trpěli,“ řekla žena. Její otec řekl nádhernou větu: „Odpuštění dává radost, kterou pomsta nikdy nedá“.

podle www.novinky.cz

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Pro děti a mládež

Petrovo vyznání

V následujícím textu (Mt 16,18) jsou vynechány dvojice písmen. Všechny tyto dvojice najdete v nápovědě – ovšem pozor – jsou přeházené!

Ty ..i Pe.. a na té s..le z..du.. s..u cí..ev a br..y ..kel ji nep..mo..u.

Nápověda:
pe bu ji án js rk vo ře tr ho ká

(Řešení z minulého čísla: Silná víra.)

Jana Krajčiříková

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9